

Sygn. akt V P 59/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w R. V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Sonia Lasota-Zawisza

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: Tomasz Kałuża-Herok

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko R. D.

o wynagrodzenie za styczeń 2015r., diety, ryczałty za noclegi i ekwiwalent za odzież roboczą

1. zasądza od pozwanego R. D. na rzecz powoda W. K. kwotę 1079,27 zł (tysiąc siedemdziesiąt dziewięć złotych 27/100) tytułem:

a) 1029,27 zł – diety i ryczałty za noclegi za styczeń 2015r.,

b) 50 zł – ekwiwalent za odzież roboczą;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

4. odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania;

5. nakazuje pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 54 zł (pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt V P 59/15

UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł przeciwko pozwanemu R. D. pozew o zapłatę kwoty 1050,24 zł tytułem wynagrodzenia za styczeń 2015 roku, kwoty 49.818 zł tytułem należności z zagranicznych podróży służbowych za 2014 rok i styczeń 2015 roku,

kwoty 150 zł tytułem ekwiwalentu za korzystanie z własnej odzieży roboczej i pranie, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż był zatrudniony u pozwanego w okresie od lutego 2012 roku do stycznia 2015 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Świadczył pracę wykonując przewozy międzynarodowe nieprzerwanie przez ok. 3 tygodnie, a następnie otrzymywał 5-7 dni wolnych. W trakcie podróży służbowych odbywał noclegi w kabinie samochodu. Pozwany nie zapewniał mu noclegu i nie wypłacał należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych, tj. diet i ryczałtów za noclegi. Na dochodzoną kwotę 49.818 zł tytułem należności związanych z podróżami zagranicznymi składały się kwoty:

- 259 euro za kwiecień 2014 roku,
- 1392 euro, 975 koron duńskich i 75 zł za maj 2014 roku,
- 1170,25 euro i 226 franków szwajcarskich za czerwiec 2014 roku,
- 1981,25 euro i 325 koron duńskich za lipiec 2014 roku,
- 627,50 euro, (...) koron duńskich i 138 franków szwajcarskich za sierpień 2014 roku,
- 761,50 euro, 909 koron szwedzkich, (...) koron duńskich, 238 franków szwajcarskich i 30 zł za wrzesień 2014 roku,
- 1939,50 euro i 105 zł za październik 2014 roku,
- 1778,50 euro i 138 franków szwajcarskich za listopad 2014 roku,
- 260,50 euro, (...) koron szwedzkich, (...) koron duńskich i 30 zł za grudzień 2014 roku,

tj. łącznie 10.170 euro przy średnim kursie 4 zł/euro, (...) koron duńskich przy średnim kursie 0,50 zł/DKK, 740 franków szwajcarskich przy średnim kursie 3,70 zł/ (...) oraz (...) koron szwedzkich przy średnim kursie 0,40 zł/ (...). Nadto, pozwany nie zaopatrzył powoda w odzież ochronną i roboczą. Powód używał własnej odzieży, wobec czego przysługuje mu z tego tytułu ekwiwalent. (vide k.2-3, 20-23 verte, 130-133, 226)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając odpowiedź przyznał okoliczność zatrudnienia powoda oraz wykonywania przez niego pracy w systemie 3-tygodniowych podróży zagranicznych i następujących po tym dniach wolnych zarzucając, iż dni wolne stanowiły urlop wypoczynkowy. Jednocześnie podniósł, iż wypłacił powodowi wszystkie należności. Dnia 17 grudnia 2014 roku powód potwierdził pisemnie całkowite rozliczenie finansowe za 2014 rok, w tym także w zakresie diet i ryczałtów. Natomiast w styczniu 2015 roku pozwany przekazał na rachunek bankowy wskazany przez powoda kwotę 4500 zł tytułem wynagrodzenia za styczeń oraz ekwiwalentu za urlop. Nadto, przydzielony powodowi pojazd posiadał sypialkę, a na jego wyposażeniu znajdowała się wymagana odzież ochronna, tj. okulary, kask, buty z twardą podeszwą, kamizelka oraz rękawice. (vide k.35-39, 140-142, 239-240)

Postępowanie w zakresie zgłoszonego żądania zapłaty odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało umorzone postanowieniem tut. Sądu z dnia 25 stycznia 2016 roku (vide k.2-3, 172, 183). Natomiast pozew w zakresie żądanie zapłaty odsetek oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych został zwrócony postanowieniami z dnia 14 września i 21 listopada 2016 roku (vide k. 2-3, 20-23 verte, 130-133, 227, 248).

Sąd ustalił, co następuje:

W okresie od 13 lutego 2012 roku do 20 stycznia 2015 roku powód W. K. był zatrudniony u pozwanego R. D. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego za wynagrodzeniem zasadniczym początkowo w stawce miesięcznej w kwocie 1500 zł brutto, a od 1 stycznia 2013 roku – 1600 zł brutto. Powód wykonywał pracę jeżdżąc samochodem o dopuszczalnej masie do 3,5 tony. Jego pojazd był wyposażony w miejsce do spania. Kierowcy pozwanego nie są już zatrudniani na podstawie stawki za kilometr jazdy, lecz za wynagrodzeniem zasadniczym w stawce miesięcznej.

Dowód: umowy o pracę, rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia, świadectwo pracy – akta osobowe powoda k.B1, B7, część C; zeznania świadka J. Ż. k.167 verte-169; zeznania świadka W. O. k.169 verte-170 verte; zeznania świadka S. C. k.191 verte-192; zeznania świadka R. M. k.192-192 verte; zeznania świadka P. B. k.243-244 verte; przesłuchanie stron – pozwanego k.246-247; ugoda sądowa k.109

W dniach 15 i 16 stycznia 2015 roku strony prowadziły korespondencję SMS, której przedmiotem było zdanie pozwanemu przez powoda dokumentacji związanej z wykonywaną pracą, tj. dokumenty CMR, dowód rejestracyjny pojazdu oraz winiety, a także wzajemne rozliczenia finansowe.

Dowód: wiadomości SMS k.46-47

Pismem z dnia 20 stycznia 2015 roku powód wzywał pozwanego do zapłaty wynagrodzenia za styczeń 2015 roku oraz należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k.6-6 verte

Zgodnie z listą płac za styczeń 2015 roku powodowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 1050 zł brutto, tj. 797,50 zł netto. Przelewem bankowym z dnia 23 stycznia 2015 roku pozwany uiścił na rzecz powoda kwotę 4507,45 zł tytułem wynagrodzenia za styczeń 2015 roku oraz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za lata 2012-2015.

Dowód: lista płac k.48; potwierdzenie transakcji k.51; zaświadczenie pozwanego z 1 grudnia 2015 roku k.153; przesłuchanie stron – powoda k.244 verte-246

Powód odbywał zagraniczne podróże służbowe, w trakcie których odbywał noclegi w kabinie samochodu. Pozwany obliczył, iż z tytułu delegacji powodowi przysługiwały diety i ryczałty za noclegi w kabinie w łącznych kwotach:

- 15.613,24 zł – za okres od 2 do 25 stycznia oraz od 4 do 27 lutego 2014 roku,
- 11.709,79 zł – za okres od 9 do 28 marca oraz od 4 do 18 kwietnia 2014 roku,
- 16.164,77 zł – za okres od 27 kwietnia do 22 maja, za dzień 30 maja, za okres od 2 do 10 oraz od 16 do 27 czerwca 2016 roku,
- 13.443,27 zł – za okres o 2 do 24 lipca oraz od 30 lipca do 14 sierpnia 2014 roku,
- 11.166,86 zł – za okres od 3 do 22 września oraz od 29 września do 16 października 2014 roku,
- 16.187,74 zł – za okres od 22 października do 19 listopada oraz od 24 listopada do 12 grudnia 2014 roku,
- 2447,21 zł – za okres od 8 do 15 stycznia 2015 roku tytułem delegacji na terenie Polski – 2 dni oraz Niemiec – 6 dni.

W okresach pomiędzy delegacjami powód korzystał z udzielonego czasu wolnego bądź urlopu wypoczynkowego.

W dniach 17 lipca 2013 roku oraz 17 grudnia 2014 roku powód złożył pisemne oświadczenia o całkowitym rozliczeniu należności z pozwanym, w tym także z tytułu wynagrodzenia i diet. Nadto, własnoręcznym podpisem pokwitował odbiór wszystkich ww. należności za wyjątkiem należności za okres od 8 do 15 stycznia 2015 roku w łącznej kwocie 2447,21 zł, na którą składały się kwoty: 294 euro tytułem diet, 262,50 euro tytułem noclegów oraz 60 zł tytułem diet. Jednocześnie, powód pokwitował odbiór zaliczki na poczet tej delegacji w kwotach 200 euro oraz 500 zł.

Dowód: polecenie wyjazdu służbowego poza granicę kraju k.91-104; ewidencja czasu pracy oraz wnioski urlopowe k..52-90; wydruki k.8-16; zeznania świadka K. D. k.190-191; oświadczenia powoda k.44-45; przesłuchanie stron – powoda k.244 verte-246

Inni kierowcy zatrudnieni u pozwanego także odbywali zagraniczne podróże służbowe oraz otrzymywali z tego tytułu diety i ryczałty za noclegi w kabinie samochodu.

Dowód: rozliczenie kosztów zagranicznej podróży służbowej R. M. oraz S. C. k.200-203; zeznania świadka J. Ż. k.167 verte-169; zeznania świadka P. L. k.169-169 verte; zeznania świadka W. O. k.169 verte-170 verte; zeznania świadka P. P. k.170 verte-171; zeznania świadka S. C. k.191 verte-192; zeznania świadka R. M. k.192-192 verte; zeznania świadka B. W. k.225 verte-226; zeznania świadka P. B. k.243-244 verte

Zgodnie z obwieszczeniem pozwanego z dnia 9 kwietnia 2009 roku w zakresie stosowania środków ochrony indywidualnej pracownik wykonujący pracę na stanowisku kierowcy musi być wyposażony w: hełm ochronny, rękawice robocze, kamizelkę odblaskową. Pozwany wyposażał swoich pracowników w odzież roboczą i ochronną, w tym także w obuwie, samodzielnie, bądź zwracał im koszty zakupu tej odzieży. Z uwagi na brak prac brudzących pozwany nie przewidywał dla pracowników ekwiwalentu za pranie odzieży roboczej i ochronnej, jednakże wypłacał taki dodatek niektórym pracownikom.

Powód otrzymał kask i okulary ochronne, a kamizelka znajdowała się na wyposażeniu pojazdu. Nie otrzymał jednakże przysługującego obuwia ochronnego i korzystał z własnego obuwia o wartości 50 zł. Pozwany nie wypłacił mu ekwiwalentu z tego tytułu.

Dowód: obwieszczenie z 9 kwietnia 2009 roku k.154-155; zeznania świadka J. Ż. k.167 verte-169; zeznania świadka P. L. k.169-169 verte; zeznania świadka W. O. k.169 verte-170 verte; zeznania świadka P. P. k.170 verte-171; zeznania świadka S. C. k.191 verte-192; zeznania świadka R. M. k.192-192 verte; zeznania świadka P. B. k.243-244 verte; przesłuchanie stron – powoda k.244 verte-246; przesłuchanie stron – pozwanego k.246-247; przesłuchanie stron – pozwanego k.246-247

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, dowód z zeznań świadków, a także co do zasady w oparciu o dowód z przesłuchania stron, które wraz z dowodami z dokumentów tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd nie dał wiary przesłuchaniu powoda w zakresie, w jakim wskazywał, iż zarówno on jak i pozostali kierowcy pozwanej otrzymywali wynagrodzenie obliczone na podstawie tzw. kilometrówki, a także w zakresie w jakim kwestionował prawdziwość swojego podpisu znajdującego się na pokwitowaniu poboru zaliczki w kwotach 200 euro oraz 500 zł na poczet delegacji w okresie od 8 do 15 stycznia 2015 roku (vide k.91) oraz kwestionował, iż otrzymany przelew na kwotę 4507,45 zł obejmował wynagrodzenie za styczeń 2015 roku i nie składał nigdy wniosków o urlop. Okoliczności podnoszone przez powoda stały bowiem w sprzeczności z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, tj. zeznaniami świadków oraz dowodami z dokumentów. Jednocześnie, powód nie wnioskował o przeprowadzenie jakiegokolwiek dowodu mogącego potwierdzić, iż podpis znajdujący się na pokwitowaniu obioru zaliczki został w rzeczywistości złożony przez inną osobę, chociaż to na nim spoczywał ciężar dowodowy w tym zakresie.

Sąd nie dał wiary także przesłuchaniu pozwanego w zakresie, w jakim podawał, iż wydał powodowi przysługujące buty ochronne. Pozwany nie przedstawił jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających tę okoliczność, a zwłaszcza stosownego pokwitowania. Jednocześnie, wydaniu obuwia zaprzeczał sam powód.

Mimo formalnego dopuszczenia, podstawą ustalenia stanu faktycznego sprawy nie stały się w ostateczności dowody z dokumentów w postaci dyspozycji (vide k.204) oraz komorniczych zajęć wynagrodzenia powoda i postanowień o

uchyleniu zajęcia wynagrodzenia (vide k.205-213), bowiem nie stwierdzały faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.)

Jednocześnie, Sąd nie podzielił zastrzeżeń do protokołu zgłoszonych przez powoda w trybie art. 162 k.p.c. w zakresie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. kadr i płac zgłoszonego na okoliczność ustalenia wysokości należności z tytułu podróży służbowych, a także pracy w godzinach nadliczbowych i nocnych, wynagrodzenia za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wysokości ekwiwalentu za używanie własnej odzieży i obuwia oraz ich pranie i konserwację. Powód zarzucał, iż oddalenie wniosku dowodowego stanowi naruszenie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. (vide k.130-133, 247 verte). Jednakże, okoliczności wysokości należności z tytułu podróży służbowych oraz ekwiwalentu za używanie własnej odzieży roboczej nie wymagają wiadomości specjalnych, a tym samym zasięgnięcia opinii biegłego. Przede wszystkim jednak powód przyznał wysokość kwot z tytułu podróży służbowych kwestionując jedynie fakt ich otrzymania (vide k.247). Tym samym dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na tę okoliczność byłoby bezprzedmiotowe i prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionej przewlekłości postępowania. Jednocześnie, okoliczności wysokości należnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pozew w zakresie żądania wynagrodzenia został zwrócony postanowieniem z dnia 21 listopada 2016 roku, natomiast ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nigdy nie stanowił przedmiotu sporu – powód nie zgłosił żądania zapłaty należności z tego tytułu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Jak stanowi art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią.

Zgodnie ze sporządzoną przez pozwanego i niekwestionowaną przez powoda listą płac za styczeń 2015 roku powodowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 1050 zł brutto, tj. 797,50 zł netto. Powód otrzymał całość należnego mu wynagrodzenia przelewem bankowym z dnia 23 stycznia 2015 roku, którym pozwany uiszczył na jego rzecz kwotę 4507,45 zł. W tytule przelewu wskazano bowiem, iż dokonywany jest on na poczet m.in. wynagrodzenia za styczeń 2015 roku. Powód co prawda kwestionował, iż przelew ten obejmował należne wynagrodzenie, jednakże należy mieć na uwadze, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 451 § 1 zd. pierwsze k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Pozwany był zatem uprawniony do wskazania należności, którą zaspokaja dokonując wypłaty ww. kwoty.

W konsekwencji, roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia należnego za styczeń 2015 roku zostało zaspokojone jeszcze przed dniem wniesienia pozwu.

Zgodnie z art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. z 2012 r. poz. 1155 j.t. ze zm.) kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p.

Wobec braku obowiązywania u pozwanego układu zbiorowego pracy regulującego szczegółowe zasady wypłacania należności z tytułu podróży służbowych, a także nieuregulowania tej kwestii w indywidualnej umowie o pracę powoda bądź w regulaminie wynagradzania, rozliczenie ww. należności winno odbyć się, zgodnie z art. 77⁵ § 2 w zw. z art. 77⁵ § 5 k.p., na zasadach ustalonych dla pracowników zatrudnionych w państwowych oraz samorządowych jednostkach sfery budżetowej.

Jak stanowi § 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r. poz. 167) z tytułu podróży służbowej pracownikowi przysługują m.in. diety oraz zwrot kosztów noclegu. Z mocy § 13 ust. 2 w przypadku podróży zagranicznej dieta przysługuje w wysokości

obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej. Nadto, zgodnie z § 16 za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia (ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu (ust. 2). Jednakże, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg (ust. 4).

Art. 14 ustawy o czasie pracy kierowców stanowi, iż kierowcy przysługuje prawo do co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku, który może być wykorzystany w pojeździe jeżeli pojazd znajduje się na postoju i jest wyposażony w miejsce do spania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż bez znaczenia dla niniejszej sprawy pozostaje istniejący w orzecznictwie spór co do prawa kierowcy odbywającego zagraniczne podróże służbowe do otrzymania ryczałtu za noclegi w przypadku, kiedy nocleg miał miejsce w kabinie przydzielonego pojazdu, którego konsekwencją stał się wyrok Trybunał Konstytucyjny z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt K 11/15 ((...) Seria (...) 2016). Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1155, ze zm.) w związku z art. 77[5] § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Między stronami bezsporna była bowiem okoliczność prawa powoda do otrzymania z tytułu odbytych zagranicznych podróży służbowych zarówno diet jak i ryczałtów za noclegi spędzone w kabinie samochodu. W okresie od stycznia 2014 roku do stycznia 2015 roku pozwany każdorazowo obliczał przysługujące powodowi z tego tytułu należności, uznając tym samym jego prawo do otrzymania ryczałtów. Jednocześnie, podkreślić należy, iż także inni kierowcy zatrudniani przez pozwanego otrzymywali takie ryczałty, co prowadzić musi do wniosku o powstaniu zwyczaju u pozwanego. Zwyczaj nie jest źródłem prawa pracy, ma jednak prawną doniosłość. Można go określić jako praktykę określonego zachowania się stron stosunku pracy, akceptowaną przez obie strony. Zwyczaj – obok ustawy i zasad współżycia społecznego – określa skutki czynności prawnej oraz służy wykładni oświadczenia woli i sposobu wykonania zobowiązania.

Powód własnoręcznie podpisem pokwitował odbiór wszystkich ww. należności wynikających z delegacji za wyjątkiem należności za okres od 8 do 15 stycznia 2015 roku. Tytułem delegacji na terenie Polski (2 dni) oraz Niemiec (6 dni) ze stycznia 2015 roku powodowi przysługiwała łączna kwota 2447,21 zł, na którą składały się kwoty: 294 euro tytułem diet, 262,50 euro tytułem noclegów oraz 60 zł tytułem diet, przy czym powód pokwitował odbiór zaliczki na poczet tej delegacji w kwotach 200 euro oraz 500 zł. Jednakże, niniejszym pozwem powód dochodził jedynie roszczeń z tytułu zagranicznych podróży służbowych, a więc ww. sumę należy pomniejszyć o kwotę należności z tytułu podróży na terenie kraju otrzymując tym samym kwotę 2387,21 zł (= 2447,21 zł – 60 zł). Następnie kwotę tę należy pomniejszyć o wysokość otrzymanych przez powoda zaliczek, tj. o kwoty 500 zł oraz 200 euro, przy uwzględnieniu kursu waluty przyjętej w rozliczeniu delegacji, tj. wg kursu 4,2897 zł/euro [= 2387,21 zł / (294 euro + 262,50 euro)]. W konsekwencji, powód uprawniony jest do otrzymania od pozwanego uzupełnienia diet i ryczałtów za noclegi z tytułu zagranicznych podróży służbowych odbytych w styczniu 2015 roku w kwocie 1029,27 zł [= 2387,21 zł – 500 zł – (200 euro x 4,2897 zł/euro)]. Dodać należy, iż oświadczenie powoda z 17 grudnia 2014r. obejmowało wypłatę należności do tej daty, a więc nie dotyczyło należności ze stycznia 2015r.

Nadto, na podstawie art. 237⁷ § 1 k.p. pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi nieodpłatnie odzież i obuwie robocze, spełniające wymagania określone w Polskich Normach: 1) jeżeli odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu zabrudzeniu; 2) ze względu na wymagania technologiczne, sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy. Przepis § 2 stanowi, iż pracodawca może ustalić stanowiska, na których dopuszcza się używanie przez pracowników, za ich zgodą, własnej odzieży i obuwia roboczego, spełniających wymagania bezpieczeństwa i higieny

pracy. Natomiast § 4, iż pracownikowi używającemu własnej odzieży i obuwia roboczego, zgodnie z § 2, pracodawca wypłaca ekwiwalent pieniężny w wysokości uwzględniającej ich aktualne ceny.

Pozwany wyposażał swoich pracowników w odzież roboczą i ochronną, w tym także w obuwie, samodzielnie, bądź zwracał im koszty zakupu tej odzieży. Powód otrzymał kask i okulary ochronne, a wymagana kamizelka znajdowała się na wyposażeniu przydzielonego mu pojazdu. Jednakże, mimo ciężącego na nim obowiązku, pozwany nie dostarczył powodowi nieodpłatnie obuwia ochronnego. Powód korzystał z własnego obuwia lecz pozwany nie wykazał, że wypłacił mu ekwiwalent z tego tytułu. Jednocześnie, obowiązujące u pozwanego przepisy nie przewidywały prawa pracowników do należności z tytułu prania odzieży roboczej. Powód nie przedłożył rachunku za zakup obuwia, nie wiedział też ile za nie zapłacił. Tym samym Sąd przyjął kwotę 50 zł jako wskazaną przez pozwanego, a tym samym niekwestionowaną co do wysokości przez niego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1079,27 zł, na którą składały się: kwota 1029,27 zł tytułem diet i ryczałtów za zagraniczne podróże służbowe odbyte w styczniu 2015 roku oraz kwota 50 zł tytułem ekwiwalentu za odzież roboczą. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

Wyrokowi w części zasądzającej kwotę 1079,27 zł nadano rygor natychmiastowej wykonalności zgodnie z art. 477² § 1 zd. pierwsze k.p.c.

Sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego zgodnie z dyspozycją art. 102 k.p.c. Mimo, iż pozwanego należy uznać za stronę wygrywającą spór, zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego byłoby sprzeczne z zasadami słuszności. Pozwany bowiem mimo wyliczenia należności przysługujących powodowi z tytułu odbytych podróży zagranicznych nie wypłacił mu wszystkich wynikających z tego tytułu kwot. W ocenie Sądu, swoim zachowaniem pozwany wprowadził powoda w przekonanie o niewypłaceniu także innych należności, a tym samym o zasadności całego powództwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwotę 54 zł tytułem części opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.